

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 4 de febrer de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

I. Constitució dogmàtica *Dei Verbum*. 4. La Sagrada Escriptura: Paraula de Déu en paraules humanes

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

La constitució conciliar *Dei Verbum*, sobre la qual estem reflexionant aquestes setmanes, indica que en la Sagrada Escriptura, llegida en la Tradició viva de l'Església, trobem un espai privilegiat d'encontre en què Déu continua parlant als homes i a les dones de tots els temps, per tal que, escoltant-lo, puguin conèixer-lo i estimar-lo. Els textos bíblics, però, no van ser escrits en un llenguatge celestial o sobrehumà. Com també passa en la realitat quotidiana, dues persones que parlen llengües diferents no s'entenen entre elles, no poden entrar en diàleg, no aconsegueixen establir una relació. En alguns casos, fer-se comprendre per l'altre és un primer acte d'amor. Per això Déu elegeix parlar emprant llenguatges humans i, així, diferents autors, inspirats per l'Esperit Sant, han redactat els textos de la Sagrada Escriptura. Com recorda el document conciliar, «les paraules de Déu, expressades en llengües humanes, s'han fet molt semblants al parlar humà, tal com en altre temps la Paraula de l'Etern Pare, assumida la carn de la feblesa humana, es feu semblant als homes» (DV 13). Per tant, no sols en els seus continguts, sinó també en el llenguatge, l'Escriptura revela la condescendència misericordiosa de Déu envers els homes i el seu desig de fer-se proper a ells.

Al llarg de la història de l'Església s'ha estudiat la relació que hi ha entre l'Autor diví i els autors humans dels textos sagrats. Durant molts segles, molts teòlegs s'han preocupat per defensar la inspiració divina de la Sagrada Escriptura, gairebé considerant els autors humans només com instruments passius de l'Esperit Sant. En temps més recents, la reflexió ha revalorat la contribució dels hagiògrafs en la redacció dels textos sagrats, fins al punt que el document conciliar parla de Déu com “autor” principal de la Sagrada Escriptura, però anomena també als hagiògrafs “veritables autors” dels llibres sagrats (cf. DV 11). Com observava un agut exegeta del segle passat, «rebaixar l'operació humana a la de simple amanuense no es glorificar l'operació divina». ¹ Déu no mortifica mai l'ésser humà i les seves potencialitats!

Per tant, si l'Escriptura és paraula de Déu en paraules humanes, qualsevol aproximació a ella que descuri o negui una d'aquestes dues dimensions resulta parcial. D'això es desprèn que una correcta interpretació dels textos sagrats no pot prescindir de l'ambient històric en què aquests textos han madurat i de les formes literàries emprades; encara més, la renúncia a l'estudi de les paraules humanes de les quals Déu s'ha servit, corre el risc de donar lloc a lectures fonamentalistes o espiritualistes de l'Escriptura, que traeixen el significat que tenen. Aquest principi val també per a l'anunci de la Paraula de Déu: si perd contacte amb la realitat, amb les esperances i els sofriments dels homes, si empra un llenguatge incomprensible, poc comunicatiu o anacrònic, resulta ineficaç. En cada època l'Església és cridada a proposar de nou la Paraula de Déu amb un llenguatge capaç

¹ L. ALONSO SCHÖKEL, *La parola ispirata. La Bibbia alla luce della scienza del linguaggio*, Brescia 1987, 70.

d'encarnar-se en la història i d'arribar als cors. Tal com ho recordava el papa Francesc, «cada vegada que intentem tornar a la font i recuperar la frescor original de l'Evangeli, sorgeixen nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, senyals més eloqüents, paraules carregades de significat renovat per al món actual».²

Igual de reductiva és, per altra part, una lectura de l'Escriptura que descuida el seu origen diví i acaba entenent-la com un mer ensenyament humà, com un text que s'ha d'estudiar simplement des d'un punt de vista tècnic o només com «un text del passat».³ Més aviat, especialment quan es proclama en el context de la litúrgia, l'Escriptura pretén parlar als creients d'avui, tocar la seva vida present amb les seves problemàtiques, il·luminar els passos que cal seguir i les decisions que s'han d'assumir. Això només és possible quan el creient llegeix i interpreta els textos sagrats sota la guia de l'Esperit mateix que els va inspirar (cf. DV 12).

En aquest sentit, l'Escriptura serveix per a alimentar la vida i la caritat dels creients, com ho recorda sant Agustí: «El qui opina que ha entès les divines escriptures [...], i amb aquesta intel·ligència no edifica aquest doble amor de Déu i del proïsme, encara no les ha entès.»⁴ L'origen diví de l'Escriptura recorda també que l'Evangeli, encomanat al testimoniatge dels batejats, fins i tot abraçant totes les dimensions de la vida i de la realitat, les transcendeix: això no es pot reduir a un mer missatge filantròpic o social, sinó que és anunci alegre de la vida plena i eterna que Déu ens ha donat en Jesús.

Estimats germans i germanes, donem gràcies al Senyor perquè, en la seva bondat, no permeti que a les nostres vides hi manqui l'aliment essencial de la seva Paraula, i preguem perquè les nostres paraules, i encara més les nostres vides, no enterboleixin l'amor de Déu que s'hi narra.

² FRANCESC, Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 novembre 2013), 11.

³ BENET XVI, Exhort. ap. postsin. *Verbum Domini* (30 setembre 2010), 35.

⁴ ST. AGUSTÍ, *De doctrina christiana* I, 36, 40.